

(The National Interest, May 16, 2011)

НАТО и ЕУ радије не би позивали љуто подељену, нефункционалну и вештачку државу да постане члан њихове организације. Ко може да их кори због тога?

Нејшн-билдинг [\[1\]](#) бирократе настављају бесмислену потрагу за трансформацијом БиХ у одрживу земљу. Тај напор заиста симболизује тријумф наде над искуством. Прошло је више од 15 година од кад је НАТО наметнуо Дејтонски споразум трима свадљивим етничким групама и окончао грађански рат који је коштао 102,000 живота. Ипак, Босна [није значајније ближе економској и политичкој одрживости сада](#) него што је била када су потписали споразум. Заиста, недавни знаци указују да се ситуација погоршава, а не да се поправља.

Главни колонијални службеник је јамачно забринут. Аустријски дипломата Валентин Инцко, најновији у низу од УН-а опуномоћених "високих представника" у Босни, представио је алармантан извештај Савету безбедности 9. маја. Инцко је посебно узнемирен због тога што је парламент босанске Републике Српске (један од два под-ентитета који заједно чине босанску државу) одобрио јунски референдум са циљем да оспори легитимност националног суда, као и Инцково овлашћење да укида законе и смењује именоване и изабране званичнике.

Скоро диктаторска моћ коју су Инцко и његови претходници користили је извор љутње, а нарочито међу Србима, још од Дејтона, и чини фарсом западне [тврдње](#) како у БиХ [п](#)
[роновише демократију](#). Показујући колико он уважава овај последњи покушај демократског безобразлука, Инцко је [изјавио](#) да ако парламент босанских Срба не одустане од референдума, „ја нећу имати другог избора него да укинем одлуку о референдуму“.

Али, према Инцку, референдум је само врх веома великог и опасног политичког леденог брега. Он је рекао на Савету безбедности да се међународна заједница суочава са

„најозбиљнијим и најдиректнијим изазовом (Дејтонском споразуму), откад је потписан“. Република Српска, а посебно њен председник Милорад Додик, бесни Инцко, „наставља да отворено доводи у питање територијални интегритет и суверенитет БиХ“. Као резултат тога, настојања Босне да се прикључи Европској унији и НАТО „доспела су у ћорсокак“.

Некакав скептик се може запитати и зашто би било који рационални званичник НАТО или ЕУ желео да позове тешко подељену државу која није ништа више од међународног политичког и економског штићеника да постане члан њихове организације. Инцко је признао да није било ни трага од ублажавања етничке поделе међу народима у БиХ. Седам месеци после општих избора, формирање централне владе постало је "готово немогуће". Етнички засноване политичке странке "су наставиле да се играју политике нултог збира", пожалио се он.

Имајући у виду такве депресивне извештаје, могло би се помислити да би западни званичници могли бити спремни да баце у ринг бели пешкир и признају оно што је очигледно - да је Босна инхерентно нефункционална, вештачка држава. Реалност је да без пређашње НАТО интервенције - и текуће војне окупације – Босна би се распала пре више од десет година. Две од три етничке групе у земљи, Срби и Хрвати, не желе да буду део од запада дизајнираног чудовишта налик Франкенштајну. Пошто они чине више од половине становништва земље, изгледи за одрживост БиХ јесу, и остаће, жалосни.

Запад треба да одустане од свог бандоглавог, узалудног пројекта изградње нације. Уместо тога, циљ би требало да буде олакшати [мирну поделу](#) ове вештачке државе. Али, не надајте се много да ће неко рационално размишљање продрети у НАТО-вске политичке кругове. Западни званичници су рекли да ће подржати Инцка у свакој акцији коју он одлучи да предузме. Још злослутније, амерички изасланик Розмари Дикарло изјавила је да је Вашингтон „у процесу разматрања наших мера за подршку Дејтону и босанским државним институцијама“. Изгледа да Сједињене Државе и њени савезници разматрају да загазе још дубље у ускомешало босанско блато.

Тед Гален Карпентер је потпредседник за одбрану и спољнополитичке студије на институту Кејто (Cato Institute) , аутор осам књига о међународним

Надуване тензије у БиХ

Пише: Тед Гален Карпентер
петак, 20 мај 2011 12:51

пословима, укључујући и

Политика

лошег суседа: Вашингтонов узалудни рат против дроге у Латинској Америци.

(Превод: НСПМ)

[1] *Nation-building*, изградња нације, овде употребљено у смислу изградње државе од стране Запада након војне интервенције и инсталирања прелазне владе и политичких институција по моделу који се намеће са стране (прим.прев.)